

Sygn. akt VU 754/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku L. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania L. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 26 maja 2015 r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje L. W. prawo do emerytury poczynając od dnia 29 kwietnia 2015 roku,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz L. W. kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Sygn. akt V U 754/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 maja 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił L. W. prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W dniu 25 czerwca 2015 roku pełnomocnik L. W. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. W odwołaniu wniósł o zmianę decyzji przez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury i zaliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia: od dnia 2 sierpnia 1971 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Podniósł, że wnioskodawca wykonywał w spornym okresie prace antykorozyjne i termoizolacyjne urządzeń i instalacji technologicznych (załącznik nr 1 wykaz A dział IV pkt 38 rozporządzenia) oraz prace polegające na montażu konstrukcji metalowych na wysokości (załącznik nr 1 wykaz A, dział V poz. 5 rozporządzenia).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podniósł, iż nie zaliczył spornego okresu, ponieważ wnioskodawca nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych pomimo tego, że zakład nadal istnieje.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca L. W., urodzony (...), złożył w dniu 29 kwietnia 2015 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 akt emerytalnych)

L. W. na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem ubezpieczenia w wymiarze 26 lat 4 miesięcy i 6 dni okresów składkowych oraz 11 miesięcy i 7 dni okresów nieskładkowych, to jest łącznie 27 lat, 3 miesięcy i 23 dni. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy żadnego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 26 maja 2015 roku, k. 17 akt emerytalnych, odpowiedź na odwołanie k. 5-6 akt sprawy)

L. W. w okresie od dnia 2 sierpnia 1971 roku do dnia 18 czerwca 2004 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. Oddział B. – B..

Wnioskodawca pracował w wyżej wymienionym zakładzie pracy na następujących stanowiskach:

- pomocnika blacharza – od dnia 2 sierpnia 1971 roku do dnia 31 marca 1972 roku,
- monter – blacharza izolacji termicznej – od dnia 1 kwietnia 1972 roku do dnia 30 listopada 1981 roku,
- monter ścian osłonowych – od dnia 1 grudnia 1981 roku do dnia 14 września 1994 roku,
- blacharza – monter izolacji termicznej – od dnia 15 września 1994 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku.

W okresach od dnia 4 sierpnia 1987 roku do dnia 31 grudnia 1987 oraz od dnia 26 września 1988 roku do dnia 13 maja 1989 roku wnioskodawca przebywał na budowie zagranicznej w NRD, a w okresie od dnia 20 września 1990 roku do dnia 11 maja 1992 roku na budowie zagranicznej w Iranie.

W wydanym w dniu 18 czerwca 2004 roku świadectwie pracy pracodawca podał, iż wnioskodawca w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie zatrudnienia wykonywał pracę na stanowisku blacharz warsztatowy.

(dowód: świadectwo pracy k. 41 akt emerytalnych, zaświadczenie z dnia 30 października 1971 roku, k. 71, wniosek o przeszerogowanie z dnia 19 kwietnia 1972 roku, k. 69, angaż z dnia 19 kwietnia 1972 roku, k. 68, umowa o pracę brygadzysty, k. 52, zakres czynności brygadzysty, k. 51, umowa o pracę brygadzysty z dnia 1 grudnia 1981 roku, k. 47, umowa o pracę na czas określony z dnia 27 lipca 1987 roku, k. 40, informacja o zakończeniu kontraktu na budowie zagranicznej z dnia 9 czerwca 1989 roku, k. 34, informacja o zakończeniu kontraktu na budowie zagranicznej z dnia 14 lipca 1992 roku, k. 28, angaż z dnia 5 stycznia 1994 roku, k. 25 umowa o pracę brygadzysty, k. 24 części „B” akt osobowych)

Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. prowadziło roboty budowlane i izolacyjne – antykorozyjne (remontowe) na rzecz kontrahentów – elektrowni. Pracownicy Spółki byli podzieleni na specjalistyczne brygady. Członkowie brygady zajmowali się wyłącznie przydzielonymi im zadaniami na danym odcinku, W ramach prowadzonej działalności pracownicy wykonywali prace antykorozyjne, blacharskie, a także termoizolacyjne. Wnioskodawca należał do brygady zajmującej się montażem ścian osłonowych oraz izolacją termiczną rurociągów i kotłów energetycznych. Brygada pracowała wyłącznie na wysokości, wykonując prace na rzecz (...) w W., K. i B.. Przez cały okres zatrudnienia wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy.

(dowód: zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 3:38 do minuty 8:16, zeznania R. K., nagranie od minuty 10:36 do minuty 13:04, zeznania A. K., nagranie od minuty 19:45 do minuty 21:42, protokół z rozprawy z dnia 13 maja 2016 roku, k. 19v – 20 akt sprawy, zaświadczenie pracodawcy z dnia 30 marca 2015 roku, k. 1 akt osobowych C)

Wnioskodawca przez cały okres zatrudnienia wykonywał te same czynności, choć angaże różnie określały jego stanowisko pracy. W rzeczywistości odwołujący zajmował stanowisko monterów ścian osłonowych oraz monterów izolacji termicznej. Prace odbywały się wyłącznie na wysokości. Do obowiązków wnioskodawcy należało zakładanie osłon termicznych i blach. Montowanie ścian osłonowych polegało na zakładaniu blach trapez na ściany osłonowe, przybijaniu blach za pomocą pistoletu, a następnie położeniu wełny mineralnej i przymocowaniu kolejnych warstw blachy, która była nitowana. Brygada, do której należał wnioskodawca wykonywała też prace termoizolacyjne rurociągów, które również były okładane wełną mineralną, a następnie blachą. Rurociągi biegły na poziomie od 12 metrów do około 100 metrów. Wnioskodawca ocieplał także kotły energetyczne, które miały wysokość 108 albo 116 metrów, w zależności od mocy megawatów. Wyżej wymienione prace miały na celu zabezpieczenie przed utratą ciepła i wysoką temperaturą. Odwołujący przez 2 lata był brygadziwą i kierował brygadą monterów ścian osłonowych.

(dowód: zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 3:38 do minuty 8:16, zeznania R. K., nagranie od minuty 13:04 do minuty 15:59, zeznania A. K., nagranie od minuty 21:42 do minuty 25:31, zeznania J. P. od minuty protokół z rozprawy z dnia 13 maja 2016 roku, k. 19v – 20 akt sprawy, zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 3:38 do minuty 8:16, protokół z rozprawy z dnia 13 maja 2016 r., k. 19 – 20v akt sprawy)

Pracodawca nie wystawił wnioskodawcy świadectwa pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

(okoliczność bezsporna)

W zaświadczeniu z dnia 30 marca 2015 roku pracodawca (...) Sp. z o.o. następcą prawnym wymienił zajmowane przez wnioskodawcę stanowiska pracy, to jest pomocnika blacharza, monterów – blacharza izolacji termicznej, monterów ścian osłonowych oraz blacharza – monterów izolacji termicznej, podając iż prace te były wykonywane na wysokości w pełnym wymiarze pracy.

(dowód: zaświadczenie pracodawcy z dnia 30 marca 2015 roku, k. 1 akt osobowych C)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 2013 nr 8 poz. 43 z p. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych niezwiązanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, to jest ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Podnoszona zatem przez organ rentowy okoliczność niedysponowania przez skarżącego świadectwem pracy w szczególnych warunkach, nie przesądza jeszcze, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r. nr 10 poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Sam fakt zatrudnienia w okresie od dnia 2 sierpnia 1971 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział B. – B. był niesporny między stronami.

Sporny pozostawał jedynie charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy, to jest czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

Stało się tak dlatego, że z dokumentów osobowych skarżącego w postaci przede wszystkim świadectwa pracy oraz zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, angaży w spornym okresie wynika, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku pomocnika blacharza, montera – blacharza izolacji, montera ścian osłonowych, blacharza montera izolacji. Okoliczność nieprecyzyjnego określenia stanowiska pracy wnioskodawcy w wyżej wymienionych dokumentach polegającego na nie wskazaniu jakie dokładnie czynności w ramach zatrudnienia wykonywał wnioskodawca, w szczególności iż była to praca na wysokości nie oznacza - jak chce organ rentowy - że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w przedsiębiorstwie (...), Sąd oparł się na dokumentach oraz na korespondujących z nimi zeznaniach wnioskodawcy oraz świadków: R. K., A. K. i J. P., które są w ocenie Sądu wiarygodne, albowiem nie zawierały żadnych wewnętrznych sprzeczności, były logicznie skorelowane ze sobą i potwierdzone dokumentami wystawionymi przez pracodawcę w toku zatrudnienia wnioskodawcy, w tym potwierdzone treścią zaświadczenia pracodawcy z dnia 30 marca 2015 roku, z którego wynikało, iż wnioskodawca wykonywał prace na wysokości w pełnym wymiarze czasu pracy w trakcie całego swojego zatrudnienia. Należy podkreślić, że świadek w osobie A. K. pracował razem z wnioskodawcą w tej samej brygadzie przez cały sporny okres z wyłączeniem okresów pracy wnioskodawcy na budowach zagranicznych. Świadek J. P. pracował wspólnie z odwołującym od roku 1978 roku, natomiast świadek R. K. od roku 1979, obaj z wyłączeniem pracy eksportowej. Świadczenie zatem dysponują bezpośrednią i szczegółową wiedzą na temat charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w następujących okresach: od dnia 2 sierpnia 1971 roku do dnia 3 sierpnia 1987 roku, od dnia 1 stycznia 1988 roku do dnia 25 września 1988 roku oraz od dnia 14 maja 1989 roku do dnia 19 września 1990 roku oraz od dnia 12 maja 1992 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Świadczenie potwierdzili, że w całym spornym z wyłączeniem pracy za granicą wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako monter ścian osłonowych oraz instalacji termicznych na wysokości. Prace te odwołujący wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Pomimo, że skarżący w całym spornym okresie miał taki sam zakres obowiązków (z wyłączeniem okresów przebywania na budowach eksportowych) – co wynika z zeznań wnioskodawcy i świadków – pracodawca stosował różne nazewnictwo dla określenia jego stanowiska pracy a mianowicie: blacharz, monter – blacharz izolacji, monter ścian osłonowych, blacharz – monter izolacji.

Niemniej należy przypomnieć, iż o szczególnych warunkach pracy nie decyduje nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj pracy rzeczywiście wykonywanej przez pracownika. Okoliczność stosowania przez pracodawcę różnego nazewnictwa dla określenia zajmowanego przez wnioskodawcę stanowiska pracy, przy niezmiennym zakresie faktycznych obowiązków, nie może prowadzić do uznania, że wnioskodawca nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych. Jak wyjaśnili świadkowie, zmiany w nazewnictwie stanowiska pracy wnioskodawcy, wynikały po prostu ze zmiany nomenklatury oraz ze zmian w przepisach, ale nie wiązały się ze zmianą charakteru wykonywanej pracy.

Prace na wysokości przy układaniu izolacji termicznych na ścianach budynków elektrowni, rurociągów przesyłowych oraz kotłów energetycznych, zdaniem Sądu, były pracami o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Świadczy o tym zarówno zakres jego obowiązków, charakter pracy, jak i warunki w jakich praca była świadczona.

Ustawodawca zalicza wyżej wymienione prace do prac w szczególnych warunkach w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

W okresie zatrudnienia wnioskodawca wykonywał pracę jako monter ścian osłonowych oraz izolera.

Odnośnie wykonywania prac polegających na montażu blachy do konstrukcji metalowych na wysokości za pomocą pistoletów należało uznać, iż są to prace, które są opisane w **wykazie A dział XIV poz. 18** obsługa narzędzi udarowych oraz w **wykazie A dział V poz. 5** prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości (uszczegółowione w ww. zarządzeniu resortowym w **wykazie A, dział V poz. 5 pkt 1** - prace monterów wykonujących na wysokości montaż urządzeń i konstrukcji metalowych). Należy w tym miejscu podkreślić, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego prace polegające na montażu ścian osłonowych były wykonywane przez wnioskodawcę na wysokości. Również sposób wykonywania tego montażu oraz używanie narzędzi udarowych do przytwierdzenia blach do konstrukcji metalowych przemawia za zaliczeniem prac do prac w warunkach szczególnych wskazanych ww. wykazie.

Trzeba również podnieść, iż zawarte w pkt 5, działu V wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. określenie „prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości” zamiast terminu „monter” pozwala objąć nim także prace wykonywane w przebiegu procesu montowania takich konstrukcji przez pracowników nie będących monterami. Nie budzi zaś wątpliwości, iż wnioskodawca pracując przy budowie dużych obiektów, przede wszystkim budynków elektrowni, wykonywał czynności nierozdzielnie związane z montażem konstrukcji metalowych, o których mowa w treści wykazu. Z niekwestionowanych ustaleń faktycznych wynika bowiem, że dopiero wykonane przez wnioskodawcę, a przytwierdzone do konstrukcji metalowych dalsze ich elementy w postaci ścian osłonowych pozwalały uznać wykonanie tej konstrukcji jako pełnego dzieła. Prace monterów ścian osłonowych wykonywane przez wnioskodawcę w tym zakresie należało zatem uznać nie za pracę polegającą na montażu konstrukcji, ale za pracę „przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości”, a więc zgodną z brzmieniem opisu stanowiska wskazanego wyżej wymienionym wykazie oraz jednocześnie jako prace przy obsłudze narzędzi udarowych.

Pracę izolera rurociągów również w świetle zgromadzonego materiału dowodowego należało uznać za prace w warunkach szczególnych. Prace polegające na obłożeniu wełną mineralną rurociągów i przytwierdzenie następnie blach w celu ochrony rurociągu przed utratą ciepła należy bowiem zakwalifikować do prac w warunkach szczególnych wymienionych w wykazie A dziale IV pkt 38 - prace antykorozyjne i termoizolacyjne urządzeń i instalacji technologicznych. O prawidłowości takiej kwalifikacji pracy wnioskodawcy w spornym okresie świadczy to, że ww. zarządzenie resortowe nr 9 w dziale IV pod poz. 38 dotyczącą prac antykorozyjnych i termoizolacyjnych urządzeń i instalacji technologicznych w pkt 15 wymieniono stanowisko monterów izolacji ciepłochronnych. Prace odwołującego można też jednocześnie zakwalifikować do prac w warunkach szczególnych w tym zakresie według wykazu A dział II zatytułowanego w energetyce „Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych”. Wnioskodawca bowiem izolował rurociągi, a zatem należy uznać że były to prace przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń ciepłych, elektroenergetycznych. Dokonując takiej kwalifikacji należy mieć na uwadze, iż wyżej wymienione zarządzenie nr 9 w dziale II „Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych” wśród prac przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń ciepłych pod **poz. 31** wskazano monterów izolacji (izolera).

Sąd miał oczywiście na uwadze, iż zarządzenia resortowe - jak podkreśla Sąd Najwyższy w swym orzecznictwie - mają jedynie charakter informacyjny, techniczno- porządkujący i uściślający i nie stanowią obecnie obowiązującego prawa (np. wyrok SN z dnia 25 lutego 2010 roku, II UK 218/2009 i z dnia 22 kwietnia 2011 roku, I UK 3351/2010, LEX), to jednak w sprawie o prawo do tzw. wcześniejszej emerytury mają to znaczenie, że ułatwiają identyfikację określonego stanowiska pracy jako stanowiska pracy w warunkach szczególnych, w szczególności, jeżeli w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia nie wymienia się konkretnych stanowisk, tylko operuje się pojęciem ogólnym.

Skoro zatem w okresie zatrudnienia wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych należało uznać, iż organ rentowy niezasadnie nie zaliczył okresu zatrudniania wnioskodawcy w (...) w okresie od dnia 2 sierpnia 1971 roku do dnia 3 sierpnia 1987 roku, od dnia 1 stycznia 1988 roku do dnia 25

września 1988 roku oraz od dnia 14 maja 1989 roku do dnia 19 września 1990 roku oraz od dnia 12 maja 1992 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Oceny tej nie zmienia okoliczność nie wystawienia wnioskodawcy przez Przedsiębiorstwo (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością świadectwa pracy w szczególnych warunkach za sporny okres czasu. Skoro przeprowadzone w sprawie dowody wykazały, że wnioskodawca taką pracę rzeczywiście świadczył, brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach, nie może go pozbawiać prawa do emerytury, jak chce organ rentowy. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach – jak już wyżej podnoszono- nie jest bowiem wyłącznym dowodem służącym do wykazania charakteru świadczonej pracy. A co za tym idzie jego brak nie wyklucza ustalenia, że świadczona praca była pracą w szczególnych warunkach.

Sąd nie zaliczył wnioskodawcy do okresów pracy w warunkach szczególnych okresów jego pracy na budowach zagranicznych, bowiem wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność charakteru świadczonej wówczas pracy. Jednakże po odliczeniu takiego okresu, odwołujący i tak wykazał wymagany okres zatrudnienia znacznie przekraczający 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury, albowiem ukończył 60 lat, posiada wymagany okres ogólnego stażu pracy, bo wynoszący 25 lat, jak również legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowiskach objętych wykazem A cytowanego rozporządzenia wynoszącym co najmniej 15 lat pracy.

Zatem biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca w dacie złożenia wniosku spełniał jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest ukończył 60 lat, a jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat, należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z dniem złożenia wniosku, to jest 29 kwietnia 2015 roku, gdyż z tym dniem zostały spełnione przesłanki, od których to prawo było uzależnione.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik, to jest art. 98 k.p.c. zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy kwotę 120 złotych, na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).